

Matt Haig

Evie și
ANIMALELE

Ilustrații de Emily Gravett

Traducere din limba engleză

Cristina Nan

nemi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HAIG, MATT
Evie și animalele / Matt Haig; il. de Emily Gravett;
trad. din lb. engleză: Cristina Nan. -
București: Nemira Publishing House, 2021
ISBN 978-606-43-1127-6

I. Gravett, Emily (il.)
I. Nan, Cristina (trad.)

821.111

Matt Haig
EVIE AND THE ANIMALS
Illustrated by Emily Gravett

Copyright © Matt Haig, 2019
Illustrations copyright © Emily Gravett, 2019
Published by arrangement with Canongate Books Ltd,
14 High Street, Edinburgh EH1 1TE

© Nemira, 2021

Redactor: Maria TĂNĂȘESCU
Lector: Roxana POPESCU
Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR

Tiparul executat de ART GROUP PUBLISHING S.R.L.

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări, închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1127-6

„Unii oameni vorbesc cu animalele. Însă nu mulți le ascultă. Aceasta este problema.“

A.A. MILNE

Un copil special

A fost odată o fată pe nume Evie Trench. Evie nu era un copil normal. Era un copil „special“. Așa spunea tatăl ei. Special.

Adesea, Evie se gândea că ar fi mult mai ușor să fie un copil normal decât unul special, dar ce să-i faci? Ea era *specială*.

Și motivul pentru care ea era așa era că...

Ei bine, era complicat. Nici măcar Evie nu-l înțelegea prea bine.

Dar până să ajungem la caracterul ei unic, să începem cu o informație simplă.

Lui Evie îi plăceau animalele. Desigur, multor copii le plac animalele. Însă ei îi plăceau *toate* animalele. Nu doar cele bune de mângâiat.

Îi plăceau câinii și pisicile, evident, dar și gândacii de bucătărie, șerpii, liliecii, vulturii, hienele, rechinii, meduzele și anacondele verzi. Îi plăcea fiecare animal în parte. Mă rog, cu excepția păianjenului călător brazilian – cel mai veninos păianjen din lume –, pe care până și lui Evie îi venea greu să-l îndrăgească din motive pe care le vom explica mai târziu. Dar, în general, ei îi plăcea orice ființă vie.

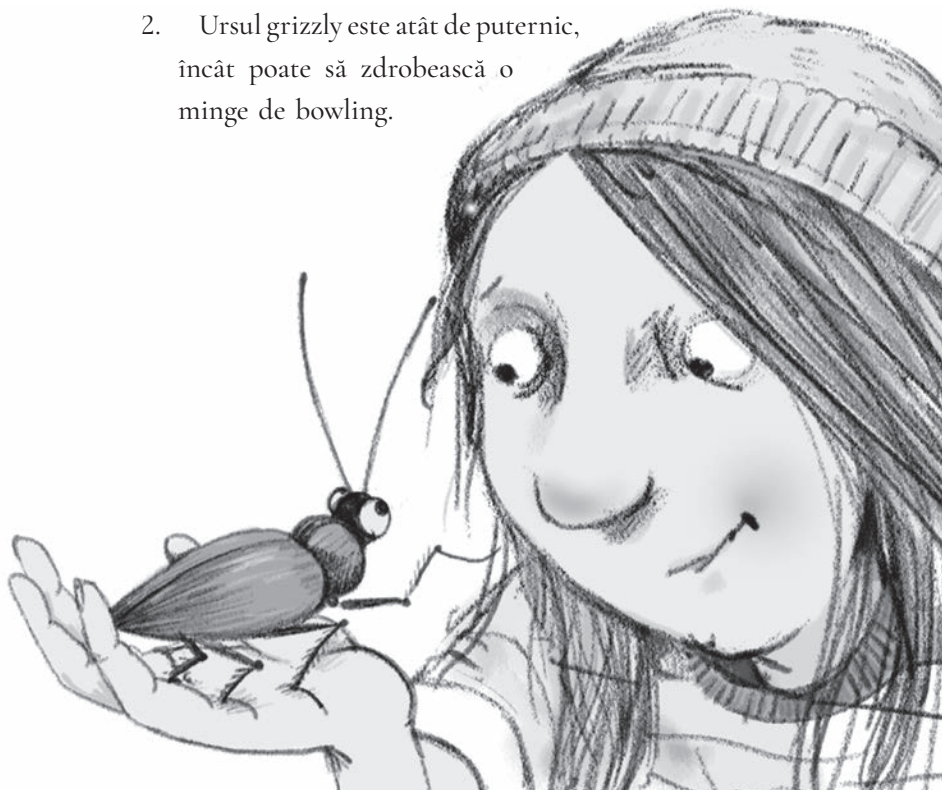
Și știa totul despre lumea animalelor. Știa la fel de multe lucruri ca oricine altcineva. Probabil că existau profesori de zoologie de la universități de prestigiu care știau mai puține decât ea. Până la vârsta de șase ani, citise mai bine de trei sute de cărți despre acest subiect.

Ori de câte ori era îngrijorată, tristă sau plictisită se așeza și citea o carte despre animale.

Așa că aflase o *mulțime* de lucruri.

De exemplu, știa că:

1. Melcii pot să doarmă trei ani la rând și că limacșii au patru nasuri.
2. Ursul grizzly este atât de puternic, încât poate să zdrobească o minge de bowling.

3. Păsările nu simt gustul picant al ardeilor iuți.
4. Toți peștii clown se nasc masculi. (Mai târziu, unii dintre ei devin femele.)
5. Pisicile pot să bea apă de mare fără nicio problemă.
6. Caracatița are trei inimi.
7. Iarna, ochii renilor devin albaștri, ca să-i ajute să vadă în întuneric.
8. La elefanți, gestația durează aproape doi ani.
9. Pe sub blana dungată, tigrii au și pielea în dungi.

Și preferata ei:

10. Vidrele-de-mare se țin de lăbuțe când dorm, ca să nu plutească pe apă și se îndepărteze unele de altele.

Dar lui Evie nu *doar* că-i plăceau animalele. Nu doar că avea *informații* despre ele.

Avea și o abilitate aparte.

Una extrem de neobișnuită, și anume că **AUZE**A ce gândesc animalele.

Iar uneori reușea să le transmită ce gândește ea însăși.

Fără să-și miște buzele sau să scoată vreun sunet, Evie putea să comunice cu animalele.

Habar n-avea cum sau de ce putea să le audă. Pur și simplu, o făcea. Și, pe măsură ce creștea, parcă i se întâmpla din ce în ce mai des. Și era cel mai grozav lucru din lume. Era superputerea ei secretă. Unei singure persoane îi mărturisise de ce e în stare. Tatălui ei. Iar el îi spusese că nu trebuie să mai pomenească nimănui despre asta. Niciodată.

– Ești o fată specială, dar pentru că ești specială, riști să ai multe neazuri. Faptul că auzi tot ce auzi, ei bine... te poate băga în bucluc. Într-un mare bucluc, o avertizase el. Crede-mă. Nu trebuie să povestești nimănui despre asta. Și, orice ai auzi, să nu comunici niciodată cu animalele. Să nu le răspunzi niciodată. În mintea ta, adică.

Prin urmare, nu o făcuse. Așa că nimeni nu știa. Sau, cel puțin, așa credea ea.

Asta până la întâmplarea cu iepurele.

O pasăre pe nume Cioc

Ziaua în care s-a petrecut întâmplarea cu iepurele a început cu o pasăre. Mai exact, cu o vrăbie.

Vrabia – o vrăbiuță de casă obișnuită, roșcat-maronie – se numea Cioc.

Evie mai vorbise cu ea înainte. Telepatic, nu prin cuvinte, dar vorbise.

Păsărea venea adesea să mănânce semințele lăsate de Evie pe pervaz. Fata scotea în secret semințele din pâinea pe care o cumpăra tatăl ei.

Nu auzea mereu ce gândesc animalele. În unele zile, nu auzea nici măcar gândurile unei singure ființe. Însă Cioc era unul dintre animalele cel mai ușor de înțeles. Nu la fel de ușor cum înțelegea câinii, dar, la urma urmei, nicio ființă nu e lesne de înțeles.

– Pari tristă astăzi, Evie, și-a zis Cioc, ciugulind semințe, în timp ce Evie privea de la fereastră cerul dimineții.

Atunci, fata i-a arătat vrăbiuței fotografia mamei, pe care o ținea lângă pat.

– Îmi e dor de ea, Cioc.

- Și mie îmi e dor de mama, i-a răspuns vrabia, nu dând din cioc, ci în gând. Sinceră să fiu, am petrecut foarte puțin timp împreună, dar părea grozavă.

- Nici eu nu am cunoscut-o pe mama. Adică, nu prea îmi amintesc de ea. Tot ce știu mi-a povestit bunica Flora. Și tata, desigur. Deși el nu îmi spune prea multe, cum ai crede. E ciudat? Să îți lipsească ceva ce nu ai cunoscut cu adevărat?

- Nicidecum. Mie îmi lipsesc prietenii pe care nu mi i-am făcut încă. Și am deja mii de prieteni. Zburăm peste tot împreună. Dar tot sunt nouă. Tânără, adică. Nu am traversat nicio iarnă încă. Așa că îmi voi face și mai mulți prieteni. Și mi-e dor de ei. Fiindcă sunt convinsă că vor fi speciali.

- Cioc, cum e să zbori? a întrebat Evie, încercând să-și alunge tristețea.

- E cel mai ușor lucru din lume. Dacă ai aripi. E ca atunci când ești liber. Poți să zbori în sus și în jos, dintr-o parte într-alta, oriunde dorești, cu vântul suflându-ți prin pene și mâncând orice insectă îți iese în cale. Ți-ar plăcea, Evie.

- Cred că mi-ar plăcea. Dar nu să mănânc insecte.

- Nimic nu se compară cu libertatea de a fi tu însuși, a adăugat Cioc. Dacă ai aripi, e bine să le folosești.

- Hmm. Așa am auzit și eu.

În acea clipă,
tatăl ei a ciocănit la
ușă și a întredeschis-o.
Cioc a întors capul brusc.

– O! și-a zis vrăbiuța.

– Haide, Evie! Trebuia
să fii gata de școală
până acum, a zis tatăl,
băgând capul pe ușă și
observând fereastra deschisă și vrabia care tocmai
își lua zborul spre înaltul cerului.

A observat și semințele de pe pervaz.

– Evie, nu ți-am spus să nu mai scoți semințele
din pâine ca să hrănești păsările?

– Scuze, tată! Doar că, din moment ce nu îmi dai
voie să am un animal de companie...

– Sper că nu încerci să vorbești cu pasărea aia,
nu? Telepatic, adică?

– Nu, a mințit Evie.

Nu avea încotro. Tatăl ei îi spusese *foarte clar* că
trebuie să ignore glasurile animalelor care îi pătrundeau
în minte, fiindcă duceau la **LUCRURI DEOSEBIT
DE RELE.**

Însă nu îi spusese în ce constau acele lucruri rele.
Ceea ce era enervant. În special pentru că Evie își
dorea nespus să aibă un animal de companie.

– Nu vorbeam cu pasărea.

- Bine, a zis tata, cu un aer obosit.

El lucra până târziu în garaj, unde repara mobilă. Poate că și lui îi era dor de mama. Era greu să-ți dai seama. Evie își dorea să-l poată înțelege pe tatăl ei la fel de ușor cum înțelegea un câine.

Deseori își dorea asta. Dacă s-ar transforma în câine o vreme... Dacă ar fi câine, l-ar înțelege. Un copoi mare și blănos. Căinii nu se pot abține să nu îți spună câte ceva. Au un fel aparte de a comunica, dar nu folosindu-și gura, așa cum o fac oamenii. Nici măcar nu trebuie să le citești gândurile ca să-ți dai seama că vorbesc tot timpul. Fiecare mișcare din coadă sau lătrat, fiecare scâncet sau înclinare a capului, fiecare privire blândă, fiecare respirație și fiecare gâfâit este un fel de a comunica. Toate transmit ceva. Oamenii nu prea sunt așa. Poate că, de aceea, ei au nevoie de cuvinte. Poate că le vine prea greu să se înțeleagă fără ele.

În special tații, care sunt cele mai complicate animale din lume.

- Și acum, la școală! a exclamat el.

Un iepure la ananghie

Câteva ore mai târziu, Evie se afla în cantina școlii primare Lofting, alături de prietena ei cea mai bună, Leonora Brightside.

Își mânca lasagna cu legume, ascultând-o pe Leonora povestind despre noul ei cățeluș. Era un terier maltez, pe nume Bibi. Fata avea o poză cu el pe telefon.

Părinții Leonorei erau doi vloggeri celebri. Canalul lor – PARTEA ÎNSORITĂ A VIETȚII – avea două milioane de abonați pe YouTube. Leonora apăruse în videoclipurile lor practic de când venise pe lume, fiindcă nașterea ei fusese filmată, devenind unul dintre cele mai populare episoade, intitulat „Fetița noastră“, care fusese vizualizat de 17 637 239 de ori.

– Mama s-a documentat și a aflat că, după părerea utilizatorilor de internet, terierii maltezi sunt cea mai drăguță rasă și că o să ne aducă și mai multe vizualizări. Tata e extrem de alergic la câini, dar mama a zis că n-are decât să strănute. Și, oricum, Bibi nu îl face să strănute.

Evie știa de ce, desigur.

- Sunt hipoalergenici, pentru că nu își schimbă blana.

- Ah! a exclamat Leonora, în timp ce mânca sushi de la pachet. Ar trebui să vii să o vezi! În seara asta! O să-ți placă la nebunie. Adică, știu că tu iubești animalele. Chiar și pe cele urâte. Până și gândacii. Așa că o să-ți placă Bibi nespus de mult. E absolut *adorabilă*. Ai putea să apari chiar și într-un videoclip. Asta dacă... știi tu... îți aranjezi puțin părul.

- Ce are părul meu?

- E cam... știi tu... *lipsit de strălucire*.

- Chiar așa? Eu credeam că e doar păr, a zis Evie, care nu se gândea prea mult la cum arată.

Era oarecum înaltă pentru cei unsprezece ani ai ei și avea un nas oarecum mic și ochi oarecum mari. La ea, totul era *oarecum*. Însă lumea spunea mereu că are „un zâmbet blând“ sau „un zâmbet înțelept“, ceea ce era mai bine, presupunea Evie, decât să ai un zâmbet hain sau unul prostesc. În orice caz, singurul lucru de care era complet mulțumită era părul ei (oarecum) castaniu, fiindcă avea aceeași nuanță și era la fel de drept cum îl avea mama ei în toate pozele.

- Ha-ha-ha! a râs Leonora, făcându-și selfie-uri cu chip de unicorn - un unicorn care mânca sushi. Ești **AMUZANTĂ**, Evie. Te iubesc atât de mult! Dar nu-ți face griji, *sufletul contează*. Așa zice Jay, antrenorul de fitness al tatălui meu. Și să știi că el e fotomodel.

Evie a ridicat din umeri. Uneori nu avea ce să-i răspundă Leonorei. Ca și cum cuvintele prietenei sale erau formate din apă, iar ea trebuia să-și țină respirația o vreme și să aștepte să se termine. Uneori, Evie se întreba de ce e prietenă cu Leonora, care o făcea mereu să se simtă prost.

După prânz, Evie și-a dorit să rămână singură. Așa că s-a hotărât să se ducă la bibliotecă. *Adora* biblioteca școlii, deoarece adăpostea o colecție generoasă de cărți despre natură, despre viața în sălbăticie și despre animale. Și-a amintit că are de restituit o carte. Se numea *Enciclopedia speciilor pe cale de dispariție*.

O citise din scoarță-n scoarță, în două zile, și se supăraseră când aflase despre toate speciile de tigri pe cale de dispariție și constatase că celelalte specii abia mai supraviețuiau. Se enervase și mai tare când citise despre țestoasele pielose – cea mai mare specie de țestoase din lume –, care aproape că dispăruseră, fiindcă existau de vreo 110 milioane de ani, încă de pe vremea dinozaurilor. Cum oamenii moderni existau de numai 200 000 de ani – ceea ce nici nu se compara cu un milion de ani –, era o obraznicie din partea noastră – o *impolitețe* chiar – să punem în pericol toate celelalte animale care au fost aici primele și care au trăit foarte bine fără noi. Sau așa credea Evie.

Așa că străbătea singură culoarele școlii spre bibliotecă, cu enciclopedia în brațe, atunci când a trecut pe lângă Kahlo.

Kahlo era noul iepure al școlii. În mod bizar, fusese botezat după celebra pictoriță mexicană Frida Kahlo. Trăia într-o cușcă amplasată lângă biroul secretarei. Singura dată când îi auzise gândurile lui Kahlo fusese cu o zi înainte, când era cu Leonora. Iepurele se dusesse să bea apă din adăpătoare, când Evie l-a auzit exclamând: „O, nu!“ Dar, cum era cu Leonora, nu se oprise să vadă dacă iepurele se simte bine.

Însă acum Evie i-a auzit din nou gândurile.

O voce, o șoptă, un vaiet sau ceva asemănător.

Evie s-a întors.

– Uite încă una! și-a zis Kahlo. Trece pe lângă mine. Fără nicio grijă.

Evie s-a oprit.

– Nu e bine. O să moară fără mine.

S-a uitat insistent la iepure. Și-a dat seama că, dacă se uită insistent la o ființă în loc să închidă ochii, are șanse mai mari să audă ce gândește.

– Ce s-a întâmplat, Kahlo? l-a întrebat în surdină, în timp ce vreo doi băieți cu un an mai mici au trecut pe lângă ea, dându-și coate și amuzându-se pe seama lui Evie, care rămăsese holbându-se la iepure.

Animalul nu a auzit întrebarea, așa că Evie s-a mai gândit o dată. Și chiar și-a șoptit întrebarea în sinea ei, asigurându-se că gândul îi e limpede în minte.

– Kahlo. Ce. S-a. Întâmpat?

Kahlo a ridicat privirea și a privit-o pe Evie în ochi. Avea un chip drăguț, dar trist, iar urechile îi erau turtite de acoperișul cuștii.

– Tu înțelegi ce îmi trece mie prin cap? a întrebat-o iepurele în gând.

– Da.

– Nu am mai cunoscut niciun om care să facă asta. Am întâlnit animale la tot pasul... Dar un om? Probabil, e o raritate.

Evie știa că așa e. Cândva, o pisică îi spusese că e din cauză că oamenii sunt prea aroganți – ceea ce, venind de la o pisică, suna amuzant.

Iepurele și-a lipit fața gri-maronie de barele cuștii, implorând-o cu ochi negri, strălucitori și disperați.

– N-ar trebui să fiu aici. Locul meu e în pădure. Am fost adus din Pădurea cu Scorburi. Ar trebui să fiu în vizuină, cu restul coloniei.

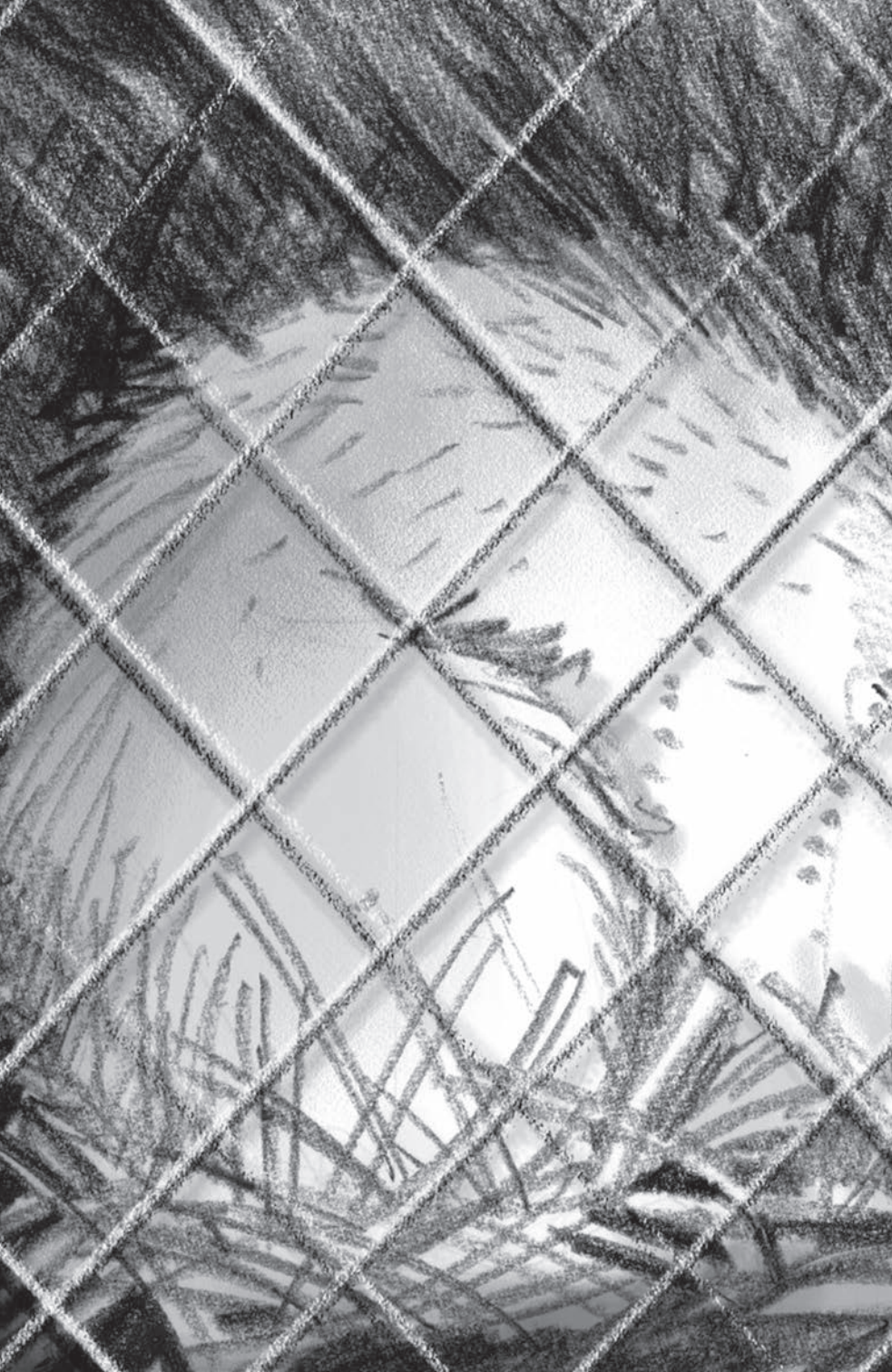
– Pădurea cu Scorburi?

– Da. E foarte aproape. Brenda m-a răpit.

– Brenda? Cine naiba e Brenda?

– Brenda. Brenda Baxter.

– Pe doamna Baxter o cheamă Brenda? s-a mirat Evie zâmbind. Extraordinar! Brenda Baxter! a adăugat,

dar apoi și-a dat seama ce îi spusese Kahlo. Doamna director Baxter te-a luat din pădure?

– Mda.

– E îngrozitor! Dar ea nu ar face una ca asta!

– Ei bine, e adevărat. Iepurii nu mint. Am fost răpit. Ea a făcut-o. Și trebuie să mă întorc. Acolo e toată familia mea. Și mama e tot acolo. Știi cum e să fii departe de mama ta?

Evie a fost cuprinsă de o tristețe profundă și familiară.

– Mai bine decât oricine, l-a asigurat ea.

– Te rog. E la doar câteva salturi de aici. Salturi! Cât mi-aș dori să pot sări! Dar aici abia dacă pot să sar fără să mă lovesc la cap. Trebuie să mă ajuți. Ești singura care mă aude.

Dintr-odată, pe Evie a cuprins-o îngrijorarea. S-a uitat în jur. Nu era nimeni acolo.

– Cu ce vrei să te ajut?

– Trebuie să mă scoți de aici.